KARİKATÜR

YENİDEN PARLAMAK İSTİDADINDA OLAN ESKİ BİR YANGIN SÖNDÜRÜLDÜ:

Müttefikler — Bastırdık!..

Akıl Hocası

Erzurumda M. Ü. :
"Çok utanıyorum, utanmamak için ne yapayım?„

CEVAP :

Hiç bir şey yapmayınız... Utanmazlardan o kadar usanç geldi ki utangaç insan gördükçe boynuna sarılacağımız geliyor!

★

Behisniden M. Y. :
"Bir günde annemle sevgilimi kaybettim... Teselli bulamıyorum!„

CEVAP :

Annenin yerine koyamazsanız, gel git zaman, sevgilinin yerini doldurmak elinizdedir.

★

Merzifonda H. C. :
"1. Dünyada evlenmedim. Ahrette de bekâr mı kalacağım?
2. 71 yaşındayım, 17 yaşında bir kız beni delicesine seviyor... Evlensek mesut olabilir miyiz?
3. Burnunuzu her işe soktuğunuz için mi akıllısınız?„

CEVAP :

1. Tabii, ahrette de bekâr kalacaksınız: Oradaki kadınlar da hep buradaki kadınlardan ibaret... Yer yüzünde anlaşamadıklarınızla yerin dibinde mi anlaşacaksınız?..

2. Yalnız siz değil, eş dost, konu komşu bile mesut olur!

3. Hayır... Burnumu hiç bir işe sokmadığım için, körler arasında, şaşı gibi yaşıyorum.

★

Çanakkalede S. C. :
"1. Âşıklar mı şair olur, şairler mi âşık?
2. Hakir olan mı fakir olur, fakir olan mı hakir?„

CEVAP :

1. Aşk uğrunda işlenen cinayetlerin suçlularından hiç biri şair olmadığına göre ne âşıklar şairdir, ne de şairler âşık!

2. Fakir olanların hakir olduğu muhakkak... Fakat hakir olanların fakir olmadıklarına misal olarak bir kalemde binbir tane harp zenginini vurguncunun adını sayabiliriz.

★

Gerzede S. T. A. :

"Gerzeliyim, dağlıyım;
Hocam, sana bağlıyım...
Beni istersen söyle,
Çeyizimi bağlayım!„

CEVAP :

Makbuldür ev kadını
Çeyizli bir gelinden;
Mutbak seni bekliyor
İş gelirse elinden!

★

Tirede M. C. :
"Güzel bir meslek sahibi, benimle denk bir erkekle nişanlandım ve nikâhlandım. Kendisi şimdi hastadır. Artık onu sevmiyorum ama mesleğini seviyorum... Ne yapayım?„

★

CEVAP :
Aradığım şartları haizseniz, heme sevdiğiniz mesleğe intisap ederim!

Ankara Tu. Tü. :
"1. Neden burada otobüs bol da İstanbulda tramvay neden kıt??
2. Sev... beni, ben sem... i seviyorum... Ne dersiniz?„

CEVAP :

1. Halk yürümeye alışsın ve tramvay kazası olmasın diye...

2. Sev... in sevecek başka birini bulunca ya ve sem... de sizi sevinceye kadar bekleyiniz derim: Belki birincinin kısmeti açılır, ikincinin de kısmeti kapanır da üçünüz birden bahtiyar olursunuz!

★

Fatihte K. M. :
"32 dişe alâmet olursa yarısı ne olur?„

CEVAP :
Bunu bilmiyecek ne var? 16 da yaşa alâmet olur!

Akıl Hocası

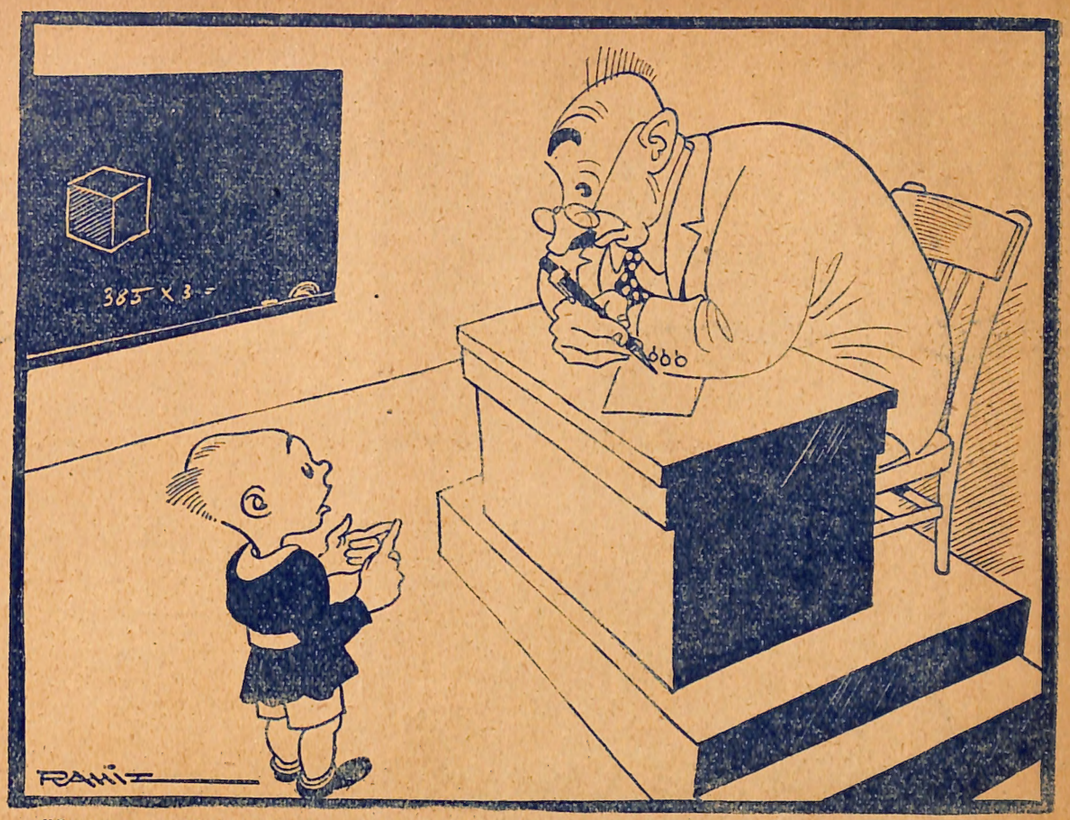

Öğretmen — Söyle bakalım (sıhhî sebepten dolayı) cümlesi nerede kullanılır?
Öğrenci — Mektebe gelmeyen çocukların tezkerelerinde, izin koparmak isteyen işçilerin dilekçelerinde, taşradan İstanbula nakletmek isteyen memurların istidalarında, Vekillerin istifanamelerinde, bazan da sahiden hasta olanların mektuplarında!.

BANLİYÖ VAPURU MU, SEYYAR SERGİ Mİ?

Şu Haydarpaşa ile Kadıköyüne işleyen vapurları bugünlerde görmeyin; mahalle kahvelerine döndü alimallah!.

İdare, vapurların kahve ocaklarını tutanlara sıkı sıkı tenbih eder, ama teftiş ettirmez. Her gün bir cümbüştür gidiyor. İdare onlara emir verdikçe onlar işi azıtıyorlar. Eskiden bir vapur kamarasını kahvecilerin nihayet ikisi ziyaret buyururdu, şimdi ise her gelen müşteri adedince bir garson var.

Şöyle içeriye girerken birisi musallat oluyor, oturunca karşınıza dikiliyor ve kızıp bağırıncaya kadar üst perdeden:

— Kahve, çay!. Kahve, çay!..

Diye dinelip duruyor. Güya bunlar bağırmayacaklar, tacız etmeyecekler, sessiz sadasız gelip bir dolaşıp gideceklerdir. Zaten dişçi yamağı gibi beyaz ceketleri şu kış mevsiminde kendilerini görmek için kâfi değil mi?

Ben bunlar hakkında çok yazdım. Faydası yok. Ben yazdıkça onlar daha fenasını yapıyorlar. Şimdi de turuncu renkli kocaman kartonlara büyük harflerle kahve çay fiyatlarını yazıp her vapurun her salonuna asmışlar. Ben Denizyolları İdaresine sorarım:

— Bunlar vapur mudur, seyyar kahvehane midir?

Onların bugünkü vaziyetine bakarak:

— Bayım, hattâ seyyar sergidir!..

Diye cevap alacağıma hiç şüphe yoktur. Çünkü Köprüden hareketlerinde yolları kapayan, kamaraları dolduran gazeteci, kırtasiyeci, kitapçı, çikolatacı, iğneci, makaracılarla diğer seyyar esnaf göz önündedir.

Hakikat şudur ki, bu vapurlara sabahleyin sakin bir kafaya sahip olabilmek, akşam ise yorgunluğu gidermek kasdile binen müşteriler için vaziyet terşinedir.

Vergisiz, kirasız, seyyar bir serbest dükkân, ne â.â memleket!! Acaba Denizyollarının müfettişleri bunları ne zaman görecek?..

ESKİ KONAKLAR VE KÖŞKLER:

Geçen pazar günü havanın iyiliği bacaklarımı harekete getirdi. İçerenköyüne kadar uzandım. Hele şu mevsimde bize daha ıssız görünen bu içeri kısımlardaki eski koca binaları görerek neler düşünmedim?..

Benim çocukluğumda bu konaklarda kışın oturanları da hatırlarım. Şimdi ıssız ve çalılık olan bu kocaman çamlı bahçeler eskiden dolup boşalırlardı. Ayvazlar, seyisler, aşçılar, aşçı yamakları, tablakârlar, bacılar, ahretlikler, kalfalar, bahçıvanlar... Daha sayayım mı? kaynardı.

Tiyatrosu, sineması, dansı, radyosu ve telefonu yok.. Şöyle erkek, kadın bir arada oturmak yok. Kapalı, çatı arasına gömülmüş bir hayat. Bütün bu hareket sahası bahçe veya sokak kapısının arkası. Şimdikileri böyle bir hayata soksak:

— Aman yarabbi!.

Diye saçlarını, başlarını yolarlar. Fakat ben o zamanı, bildiğim ve tasavvur edebildiğim kadar hayalen şöyle bir yaşadım: Ailenin acı tatlı her hali orada geçiyor. Kız ve oğlanın kocasile gelini o konağa geliyor. Beyefendinin, yahut paşanın bütün karıları da ayni evin içindedir. Hizmetçi kız bahçıvanla, seyis ahretlikle evlendirilmiştir. Onların çocukları bu evin çocuğudur. Herkes memnundur ve herkes burada üremektedir.

Bu konaklar ayrı birer devlet gibidir. Paşa bir hükümdar, bayanları birer kıraliçedir; çocukları prenslerle prensesleri ve diğer kalabalık ise tebaadır. Kocaman arazisi bile mevcut olan bu minnâcık devletlerin idareleri ise bir mutlakiyet idaresinin karakterini aynen muhafaza ederler.

Bütün bu câmia sevinçleri, kederleri, ihtirasları ile kaynaşıp giderlerken dışarıyı görmezler ve düşünmezlerdi bile...

Aman yarabbi!. Ne kadar içine göçen bir cemiyet hayatı!.. Bir de bugünü düşündüm:

— Oh, yarabbi şükür!.

Zaparta

Ankaraya Mektup

No. 537, CİLT: 21, SENE: 11 FİYATI 15 KURUŞTUR 11 NİSAN 1946

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

Amerika — Senin hakkında konuşuyoruz. Biraz daha dişini sık, yakında rahata kavuşacaksın...
Sulh — Evet, biraz daha beklersem rahat döşeğine kavuşacağım!..

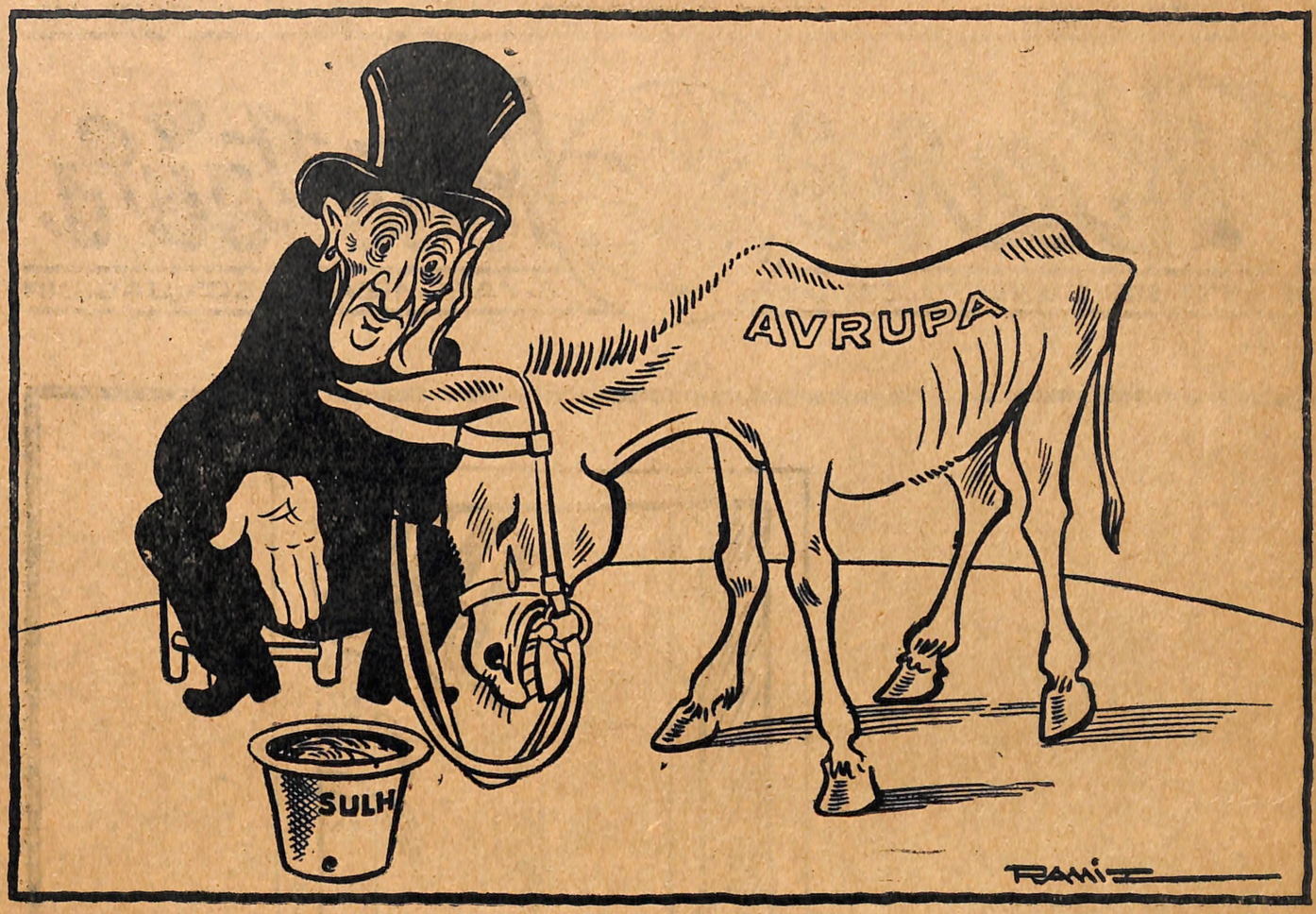

Politikacı — Ölme eşeğim ölme, yonca bitsin sen de yersin ben de!..

HAFTADAN HAFTAYA

Hortlayan Tulumbacı

Vapurdayım. Karşımda altmışlık bir ihtiyar oturuyor. Ağarmış kalın çatık kaşları, ucu dudağına değecek kadar uzun bir burnu var. Ne zaman başımı gazeteden kaldırsam bana baktığını görüyor ve birine benzetmesinden şüpheleniyorum. Sonra benim de onu birine benzettiğim muhakkak; fakat durmadan eski hatıraları yokladığım halde bir türlü nereden, ne zamandan olduğunu bulup çıkarmam mümkün değil.

Bu ihtiyar adamın garip bir hareketi de var: İkide birde uzun bir bıyığı kıvırmak ister gibi bir tavırla elini yanağına götürüyor, fakat kazınmış yüzünde öyle bir şey bulamadığı için parmakları bir an boşu boşuna dönüyor, sonra bir kere de gözlerini şaşılaştırıp dudaklarının üstüne bakarak gerçekten böyle bir şey bulunmadığına bakışlarile kanaat getirdikten sonra başını yukarıya kaldırıyor ve derin bir nefes alıyor.

Ben bu jesti dikkatle takip ederek bu adama hayalimden iki uzun bıyık taktım ve kim olduğunu derhal bularak gülümsemeğe başladım. O da beni bu gülümsemeden tanımış olacak ki aşinalık etti ve adımı söyleyerek hakikaten o olup olmadığımı sordu.

— Evet oyum, dedim, seni sağ gördüğüme memnunum.

— Sen de sağol beyim.

Bu adam bir zaman akrabamızdan birinin evinde hizmetçilik etmiş bir kadının oğluydu. Edepsizliğinden ve uğraşkanlığından başka bir şeyi olmadığı için onu mahallenin tulumbasına yazdırmışlardı. Kahvede oturur, kahvede yatar ve yangın olunca hemen pabuçlarını çıkararak sandığı sırtlamağa koşardı. Çocukları ancak kendi istidatlarına uyan mesleklere sevketmek terbiye ilminin en sağlam prensibidir. Bu delikanlı da mesleğinde pek az zaman içinde büyük başarılar göstermiş ve İstanbulun en ileri tulumbacılarından biri olmuştu. İstibdat devrinin "On ikiler„ adı ile anılan meşhur edepsizlerinden biri de o muydu? Bunu öğrenememişimdir. Fakat hakikten onlar ayarında bir insan olduğuna da şüphem yoktur. Mahallede bir yangın çıktığı zaman ahali onun korkusundan "Yangın var!„ diye bağırmağa cesaret edemezdi. Çünkü havasını bulamazsa yangının kendiliğinden söndüğü olurdu. Fakat o geçtiği yeri mutlaka yakardı.

Nihayet İttihatçılar Umumî Harpte düşmanlarla beraber tulumbacılara karşı da "cihad fisebilullah„ açtıkları ve bu ocağın kökünü kibrit suyu döktükleri zaman bizim ahbap da fena halde hırpalandı ve kötüledi. Bir zaman âdeta dilenci kıyafetinde orada burada sürttü. Kıvrık bıyıkları düşmüş, üstelik yüzü de kirli, karışık bir sakalla örtülmüştü. Kendisinin bu yaşa kadar dayanmış olacağını hiç zannetmiyordum. Onun için onu bunca sefalete rağmen kanlı canlı bir çehre, neşeli bir bakış ve bunlardan daha ehemmiyetli olarak benimkilerden çok daha temiz bir kıyafetle karşımda görünce şaşırmamak elde olmamıştı.

Birbirimize hal hatır ettikten sonra sormağa başladım:

— Maşallah iyi görüyorum seni.

Gözünü kırparak güldü:

— Çok şükür beyim. Geçiniyoruz; namerde muhtaç olmuyoruz.

— Ne iş görüyorsun?

— Ticaret.

— İyi ama senin sermayen falan yoktu.

— Sermayem yoktu ama altın bileziğim vardı elimde.

— Ne bileziği o?

— Tulumbacı değil miydim?

— Allah Allah... Sen itfaiyeye mi girdin?

— Hayır beyim. Mektepli belediye itfaiyecileri yanında bizim gibi alaylılar barınabilir mi?

— O halde?

— Ticaret dedim ya beyim...

Safdilliğimle eğlenir gibi bakışlar ve süzüşlerle beni biraz üzdükten sonra ciddileşti:

— Sizden saklayacak değilim ya... Ben ticarete başladım... Ama bu başka türlü bir ticaret... Nasıl çalıştığımı anlatayım... Kâr haddi kanunu malûm... Tüccar yabancı memleketlerden getirdiği malı gerçekten kurtarmayacak çok küçük bir kârla satmağa mecbur ediliyor... Nihayet onların bazılarile anlaşma yaptık... Ben eski tulumbacı reisi kenarda köşede kalmış meslekdaşlarla onların çocuklarından bir kısmını topladım; sandıksız bir sandık meydana getirdik. Kahvemizde oturuyor, bekliyoruz. Bizim efendilerin getirdikleri mal gümrükten çıkınca bize hemen bir haber çakıyorlar; derhal dükkânın önünde toplaşıyoruz; gelen malı sen üç ben beş, aramızda yağma ediyoruz.

Gözlerim hayretten açılmıştı:

— Yağma mı? İstanbul çarşısısında, polisin gözü önünde...

— Yok beyim, o senin bildiğin yangın çapulu gibi değil. Yani gelen bütün malı aramızda satın alıyoruz.

— Sonra?

— Tüccar, kanunun kestiği fiyatla malını satmış oluyor ve böylelikle kanunun emrini yerine getiriyor. Sonra biz bu malı tekrar tüccara teslim ediyoruz; o da bu defa istediği fiyata satıyor.

— Yani karaborsa...

— Kara mı, ak mı bilmem ama bizim için aynalı bir borsa...

— Peki ya o malı başkaları da almak isterlerse?

— Yağma mı var? Bizim tulumbacılığımız nerede kalır? Us-

Erkek — Söyle sevgilim, seni aşkımın sadakatine inandırmak için daha ne yapayım?
Kız — Hemen şimdi beş yüz lira teminat akçesi ver, inanırım!..

Missouri Fıkraları

YALAN DEĞİL!

İstanbul gazetecileri, Kocataş vapurile hep birlikte Missouriyi görmeğe gidiyorlardı. Herkes geminin büyüklüğüne hayran kalmıştı; herkes bir türlü fikir beyan ediyordu. Bu arada Burhan Felek:

— Beyim, dedi, bunlar gemi yapmamışlar, mübalâğa yapmışlar!...

ZİYARET Mİ, TİCARET Mİ?

Nerede duyduğum aklımda kalmadı. Zaten tramvayda, otomobilde, otobüste, vapurda, yolda, evde hep konuşulan o idi. Missouri, Missouri, Missouri!.

Biri üzgün bir tavırla:

— As, sorma kardeş!. dedi. Bir davetiye bulamadım!.

— Ben buldum ama zorla!.

Berikinin gözleri parladı:

— Gittin mi?. Hangisine?!.

— Missouri'ye!

Öbürü, gözleri fıldır fıldır dönerek tekrar sordu:

— Ne verdiler?!.

BUGÜN ARANAN

Missouri ile şehrimize gelen Amerikalı gazeteciler Ayasofya müzesini ziyaret ediyorlardı. Yeni ortaya çıkarılan mozayikları gördüler. Askeri müze arkasındaki kazılarda meydana çıkarılan birinci Ayasofyanın artıklarını seyrettiler. Oralarda yapılan aramalarda elde edilen neticeleri dinlediler.

Şu çıktı, bu çıktı derken, Amerikalı gazetecilerden biri sordu:

— Petrol de çıktı mı?.

MESEL OLDU!

Saat bire geliyordu. Tramvaylar yemeğini evinde yeyen yolcularla biraz daha kalabalıklaşmıştı. Yanımda iki yolcu konuşuyordu. Biri :

— Bugün karnım çok acıktı!

Dedi. Öbürü de başını salladı:

— Sorma, ben de çok acıktım. Missourinin yemekhane koridorundan geçmiş gibiyim!.

HEDİYE!

Amerikalı gazeteciler şerefine İstanbul Basın Birliğinde bir kokteyl parti verildi. Misafir gazetecilerden biri Nizamettin Nazife:

— Buranın en orijinal şeyini alıp Amerikaya götürmek istiyorum!.

Dedi. Nizam düşündü:

— Vallahi teşekkür ederim, cicim ama, benim burada işim, gücüm, bir takım taahhütlerim var!

BAYRAM TEMİZLİĞİ

Bizim teneke mahallesinden geçiyordum. Kulübelerden birinin önünde; on, on iki yaşlarında, saçı başı darmadağın bir kız oturuyordu. İçeriden bir takunya sesi yaklaştı, eteği belinde, süpürgesi elinde bir kadın göründü;

— Kız!. diye bağırdı. Yüzünü yıkasana!. Misurini geldi!.

KOLAYLIK!

Alacağı vardı. Günlerdenberi gelip gidiyor, bir türlü parasını alamıyordu. Nihayet direndi:

— Bayım, dedi, benim de işim gücüm var. Şu parayı verin de gideyim!.

Borçlu ellerini uğuşturdu:

— Haklısın kardeşim ama bugün mümkün değil!. Görüyorsun, kasa bomboş!.

— Canım efendim, ben her gün işimi gücümü bırakıp buraya gelemem ki!.

— Peki, ne zaman gelebilirsiniz?.

Adam düşündü, cevap verdi:

— Pazartesi günü geleyim!.

— Hay hay!. Bundan sonra pazartesi günleri buyurun!..

turpaya, sopaya, bıçağa kadar her şeyimiz tamam... Vaktile yanan eve yabancı yaklaştırır mıydık? Dükkân kapısının önünde zincir yapıp şöyle bir dayandık mı?

— Desenize sizin sönmüş ocak yeniden kuruldu.

— Allah sayesinde öyle beyim... Üstelik kılık kıyafet'miz de moderenleşti. Allah büyüktür beyim, bir kapıyı kaparsa bir kapıyı açar.

Karikatür — **SULH KONFERANSI YAKINDA TOPLANIYOR!.**

Missori zırhlısının İstanbulu ziyareti münasebetile bazı intibalar

Erkek — Karıcığım, baloya gideceğimizi bilmiyormuşsun gibi mütemadiyen giyiniyorsun!..

— Missouri giderken top attı mı acaba?.

— Onu bilmem fakat gittikten sonra bir çok barlar top atacaktır!.

TAZE YUMURTALAR

Yazan: ÇALAPALA

I

— Ayşe!. Gız Ayşe!.. Daha yatıyon mu?.

Ayşe gözlerini açtı. Pencereden yana döndü. Gök mas mavi idi. Güneş çoktan doğmuştu; bunu döşemelere inen çubuk çubuk ışıklardan anladı. Hava ılık, neşeli, keyif verici idi.

Yorganına bir tekme savurdu. Pencerenin karşısındaki damda koklaşan güvercinlere baktı. Erkeğin şahlanışına, dişinin baş kesişine güldü. Belinin üstünde bir aşağı, bir yukarı sallanarak "hop!„ diye kalktı. Anası tekrar bağırdı:

— Ayşe!.. Gız Ayşe!.. Galk dedim artı!

— Galktım ana!..

— Tiz gel!.

— Geliyom!.

Fistanını kuşandı. Yüzünü yıkadı. Saçlarını taradı. Gitti, annesinin boynuna sarıldı:

— Geldim işte:..

Anası zorla çatınmaya çalışarak söylendi:

— Goca gız oldun... Bu gadar uyku olu mu?.

— Ne edeyim ya ana?.

— Bugün gelip yumurtaları alacaklar. Git follukları bir dolaş. Bütün yumurtaları al. Dört sepet mi oldu diyodun dün?

— Evet!.

— Bugün beşinci de dolar helbet!.. Hadi yürü! Handiyse adam gelir!

— Peki ana!.

Koluna sepeti taktı, bahçeye çıktı. Kümeslerden yana yürüdü...

Horoz, imparatorluğuna düşman giren bir kıral haşmetile bağırdı, çağırdı. Ama sonunda savuştu, gitti.

Ayşe kümese girdi. Temiz yüzlü tombul yumurtaları avuçlayıp avuçlayıp elindeki sepete doldurmağa başladı. Bir yandan da düşünüyordu:

— Bu yumurtalar sandıklara sıralanıp İstanbula gidecek. Kimbilir, hangisi hangi eve girecek. hangi kursağa düşecek?. Şu yumurtalar bile benden bahtlı!. İstanbulu, o güzel şehri görecekler. Ama sonunda kırılacaklarmış!.. Olsun!. Benim gibi burada kalıp kokacaklarına!.. İşte on yedi yaşına geldim. Köy okulunu bitirmiş, hali vakti yerinde bir kızım. Anamın, babamın biricik evlâdıyım. Onlara bir hal olacak olsa bu koca çiftlik bana kalacak. Kim olsa beni almak ister... İster ama benim onlarda gönlüm yok ki!.

Sahiden öyle idi. Ayşenin gönlü hep şehirlilerde idi. Herkes onu oğluna almak istiyordu. ama o kimseleri beğenmiyordu. Babası:

— İstemediği adama kızımı vermem!.

Demişti bir kere... Demişti ama kızın bu kadar dayatacağını da hiç düşünememişti. Kabahati hep okulda buuyordu. "Kız okumuş olmasa, böyle şehirli âşıklısı olmazdı.,, diyordu.

Ayşenin garip bir inancı vardı. Bir gün, İstanbuldan bir "bey,, gelecek, onu babasından isteyip Allahın emri, peygamberin kavlile nikâhlayacak, alacaktı. Ayşe bunu beş senedir bekliyordu. Fakat çiftliğe yağ, peynir, süt, yumurta, tavuk almağa gelen Çulsuz İbrahimden başka kimse uğramıyordu.

Çulsuz, otuz beş yaşlarında vardı. Fena bir adam değildi. Ama aklı, fikri hep alışverişte idi. Daha Ayşeye bir kere olsun acı gözüyle bakmamıştı. Baksa da neye yarardı ki?!. İstanbullu değildi bir! Genç değildi iki! Ayşenin düşündüğü gibi uzun boylu, esmer, ince bıyıklı değildi, üç!.

Sepeti koluna astı, eve doğru yürümeğe başladı. Hep İstanbulu, İstanbullu delikanlıları düşünüyordu. Masallardaki efsuncu baba karşısına çıkıverse, onu şu yumurtalardan birinin içine koysa. Ayşe de bu sepetlerle beraber İstanbulu boylasa!... Kimbilir nerelere gider, başından neler geçerdi?!.

Birden aklına şeytanca bir şey geldi. Eteklerini uçura uçura eve koştu. Yumurtalardan birini alıp odasına çıktı, bir boyalı kalem buldu. Bu kalemle yumurtanın üstüne ince ince yazdı:

"On yedi yaşında, sarışın, mavi gözlü bir kısım. büyük bir çiftlik sahibinin tek kızıyım. Bir İstanbullu ile evlenmek istiyorum.

Ayşe Akyürek
Öbekli çiftliği - Bursa

— Dostluğumu kabul eder misiniz?

— Hudut haricinde kalmak şartile!..

Yüreği küt küt atarak avluya indi. Yazılı yumurtayı sepetin içine yerleştirdi. Kırılmasın diye üstüne saman attı. Sonra götürdü, o sepeti de öbürlerinin yanına koydu.

Tam o sırada Çulsuz İbrahim arabasile gelmiş, çitin başından:

— Yumurtalar hazır mı?

Diye bağırmıştı.

— Eleste!..

Dediler. Beş sepeti de arabaya sıraladılar. Çulsuz İbrahim atını kırbaçladı. Ayşenin yürüdüğü hopladı. Yazılı yumurtası kırılacak diye ödü koptu. Araba gitti, o da İstanbuldan gelip kendisini alacak olan uzun boylu, esmer, ince bıyıklı delikanlıyı düşünmeğe daldı.

II

Cavit Üstün, pencereden başını uzattı. Sokağın ucundaki mahalle camisinin sarı badanalı duvarına baktı. orada güneşi görünce keyiflendi.

— Bugün hava güzel olacak!.

Dedi. Onların evi hiç güneş görmezdi. Güneşi hep köşe başındaki cami duvarında seyrederler, yahut, sokağa çıktıkları zaman görürlerdi.

Hazır hava güzelken sokağa çıkıp biraz dolaşmak istedi. Lisenin son sınıfında fransızcadan takılmıştı. Haziranda imtihan olacak, sonra da olgunluğa girecekti.

— Anne!. diye seslendi. Biraz yiyecek ver. Kahvaltı edip çıkacağım!.

— Oğlum, dolapta kaynamış yumurtalar var. Al, doyur karnını!.

Şarkı söyleyerekten tel dolabın başına gitti. Yumurtalardan birine el attı.

— Nereden buldun bu çürük yumurtaları be anne?!.

Kadının derinden derinden sesi geliyordu:

— Neden çürük olsun ayol!. Bakkal yeni geldi diye yemin, kasem etti. Hem şimdi ilkbahar... Arasan, bayat yumurta bulunmaz! Sen bakma onların kabuğu kırık olduğuna!. Tokuşturup kumar oynamışlar da onun için!.. Ucuz aldım!.

Cavit yumurtayı avucunda evirdi çevirdi, dikkatle baktı. Üstünde bir takım yazılar vardı. Silinmişti, okunamıyordu. Merak etti. Fırladı, konsolun gözünden, babasından kalma kocaman pertevsizi çıkardı. Yumurtanın üstündeki yazıları söktü.

Bir yandan da mırıldanıyordu:

— On yedi yaşında!. Koca bir çiftlik sahibi!. Sarışın, mavi gözlü!.. Tam benim hayalimdeki kız! Günlük güneşlik bir çiftlik... İnekler, kazlar, atlar, arabalar... Dağ, dere, tarla!..

Liseyi bitirip de ne olacaktı?. Kendini çiftlik işlerine verir, güneş altında pişer. Ayşe ile mesut, sakin bir hayat yaşardı.

Hemen oturdu; bir mektup donattı. Sarışın, mavi gözlü kızlara, hele çiftlik hayatına bayıldığını, yirmi bir yaşında, uzun boylu, esmer bir genç olduğunu yazdı. Hemen Bursaya gidebileceğini söyledi. Yumurtayı dolabına sakladı. Postahaneye koştu.

III

Cavit Üstün üç gündür hep yeşil çayırların, güneşli bayırların, ağılların, sürülerin, derelerin rüyasını görüyordu. Dördüncü günü Bursadan, gönderdiği mektubun cevabını aldı.

Heyecandan nefesi tıkanarak, parmakları titriyerek zarfı açtı. Şu satırları okudu:

"Sayın bay,

"Üzülerek çok geç kalmış olduğunuzu söylemek zorundayım. Ben o mektubu üç yıl evvel yazmıştım. Altı ay sonra evlendim. Şimdi yumuk yumuk iki sarı topacım var. Birinin adı Ali, öbürünün Veli.

"Selâm ve saygılar.

Ayşe Çulsuz„

YÜZ GÜLDÜRÜCÜ TENZİLÂTLAR BAŞLADI...

— Acaba bunlar kunduraların numaraları mı, yoksa kunduracıların numaraarlı mı?

Külli Şey'in Yerciu....

Tam kavuşmuş sanırken elâlem rahatlığa,
Yerin altında öküz başladı höyratlığa!

Boynuzunu ziyade oynatırsa korkarım,
Sebebiyet verecek ansızın sakatlığa.

Hatalı bir adımla medeniyet cihan
Dönüverir bir günde yekpare maşatlığa.

Kumandanlar işini bitirince sanırdım,
Yapılacak iş kalmaz artık diplomatlığa.

Fakat silâh yerine çeneler işlemekte!
Derler ki, dedikodu yol açar fesatlığa.

On yıl evvelki hale kavuşmak hayalidir
Âlemi sürükleyen bu kadar berbatlığa.

Netekim, düne kadar demokratik rejimdik,
Dündenberi koyulduk yine demokratlığa!

Her şey rücu ediyor aslına Deli Ozan,
Nasıl etsek de dönsek eski hamaratlığa?

Deli Ozan

YARIŞ!

Necip Fazıl Kısakürek, Zahir Güvemli ile beraber yürüyordu. Karşıdan bir adam göründü. Onu görünce Necibin burnu seğirmeğe başladı. Çünkü bu adamı hiç sevmezdi. Yolcu, kendilerine yaklaşınca şapkasını çıkarıp Necibi selâmladı.

Kısakürek de yerlere kadar eğilerek, derin bir reveransla mukabele etti. Adam uzaklaştıktan sonra Zahir Güvemli sordu:

— Yahu sen bu adamı hiç çekemezsin. Ne deye bu kadar nezaketle selâmladın?!.

Kısakürek şu cevabı verdi:

— Onun nezakette benden üstün olmasına tahammül edemiyorum da ondan!.

KUŞLAR

İki genç kız, vapurun güvertesinde gülüşüp konuşuyor, neşe içinde âdeta cıvıldaşıyorlardı. Bizim kart âşık, kızların yanına sokuldu:

— Küçükler!. dedi. Maşallah ne kadar neşelisiniz!.. Kanaryalar gibi şakıyorsunuz!.

Daha devam edecekti; kızlardan biri kaşlarını çatarak döndü:

— Hemen buradan uzaklaşmazsanız sizin yuvanızı yaparız!.

Yaz Bulutu

MİZAHÎ ROMAN

Yazan: Ragıp Şevki Yeşim

— 1 —

BİRİNCİ BÖLÜM

I

"Aç tavuk kendini buğday anbarında sanır.„ Atalar sözü

Hayatımda başlamak üzere olan büyük değişikliğin ilk silesini, şu küçük kasaba istasyonunda bindiğim trende gördüm.

Kompartimandan içeriye girerken ayağına bastığım, adam böğürür gibi:

— Oh - ha, öküz oğlu! diye bağırdı.

Ve ters ters yüzüme baktı.

İçeride altı yolcu vardı. İkisi köylü, biri genç bir mektepli, diğer üçü de küçük taşra tacirleri...

Geçip pencere önünde bir yere oturunca ayağına bastığım taşralı tacir, ta karşıdan yeniden seslendi:

— Bana bak delikanlı, pardon demek yoh mu ülen?

— Kusura bakma ağa, görmedim! dedim.

— Kör müsün ülen? Gormiyon isen, gözüne gözlüh tah!..

Sesimi çıkarmadım. Çünkü bu adam, benim gözümde artık benimle müsavi olan bir adam değildi. Nihayet cebinde bir kaç yüz lira sermayesi vardı. İstanbula gidecek, öte beri alacak, getirip kasabalarda satacaktı. İşte o kadar... Halbuki ben, ben...

O anda amcamın ölürken değil de, ölmeden evvel beni, benim yolculuğumu neden düşünmediğine kızar gibi oldum. Filhakika küçük bir kasaba memuruydum. Aldığım maaş ancak kursağımı doldurabiliyordu. Borçtan kurtulamıyordum, fakat ne olursa olsun mirasa konmuş bir adamın üçüncü mevki ile gitmesi kadar aşağılık bir şey yoktu.

Evet, utanıyordum, bu üzerleri toprak, soğan ve ter kokan insanlar arasında yolculuk yapacak değildim. Benim yerim birinci mevki idi, hattâ yataklı vagondu.

Yanıbaşımda oturan ihtiyar köylünün dikkatle yüzüme baktığını görünce, gayri ihtiyarî başımı çevirdim.

İhtiyar:

— Selâmün aleyküm molla!

Dedi, ve araları, bodrum katlarında kalmış mermer parçalarının kara yosunlarına benzeyen çürük dişlerini gösterdi.

Cevap vermedim. Başımı çevirdim ve istasyonun tenhalığına baktım.

İhtiyar bozulmuştu, fakat inatla, ısrarla benden bir cevap almak azmile:

— Trene çoh vahit var mı ki?

Diye sordu. Ayağına bastığım küçük tacir, bu konuşmayı takip etmiş olmalı ki, pis pis güldü:

— Dayı be, öküze lâf yetişir mi? Ülen baksana, duvar gibi herif... Lâftan anladığı yok.

Bu söz beni bir anda boğacak gibi hiddetlendirdi. Fakat ihtiyar:

— Yazık olmuş, galibakim gulahları duymeyor!

Deyince rahatladım ve geniş bir nefes aldım.

Evet, bu heriflerle konuşmaktansa sağır olmayı tercih etmeliydim. Eğer kendimi sağır gösterirsem, rahat edecektim. Yol boyunca müstakbel hayatımın plânlarını çizecektim.

Tren kalktı. Kalkar kalkmaz da sırtımı tahta sıranın arkasına bıraktım, gözlerimi yumdum.

Artık ben bir küçük kasaba memuru değildim. Maaşı aslisi 10 lirayı geçmeyen bir küçük memur... Sabahtan akşama kadar iki dosya karıştırıp üç kelime yazmakla geçecek olan ömrüm, birdenbire ikiye ayrılmıştı: 28 yaşına kadar sürüp giden fukaralık, dert, kasavet, parasızlık, hırpanilik... 28 yaşımdan sonra başlayacak olan zenginlik, refah, saadet ve güzel hayat...

Daha düne gelinceye kadar ben havi dökülmüş, soluk elbisemin içinde bir zavallı idim. Müdürün beni çağırtmasına kadar... Hademe beni adımla, sanımla müdürün çağırdığını söyleyince, şaşkınlıktan mürekkebi koca dosyalar üzerine sıçrattım:

— Beni mi? Müdür bey beni ne deye çağırtsın?

— Çağırıyor bayım. Bay Ali Akyürek, dedi.

Allahım, acaba bir halt mı işlemiştim? Halt işledim de beni daireden kovacak mı idi?

Elim ayağım titremeğe başladı. Ayağa zor kalktım ve tekrar oturdum. Baygınlıklar geçiriyordum. Bir anda kovulduğumu farzediverdim. İşte o zaman, o zaman... Borçlu olduğum herkes üzerime kurtlar gibi üşüşeceklerdi. Kirasını vermediğim ev sahibi beni sokağa atacaktı, Karşı masada şimdi bana sinsi sinsi bakan şu varidat kâtibi bayram yapacaktı.

Benim baygınlığımı gören arkadaşlar koştular:

— Yahu, Bay Ali, ne oluyorsun? dediler.

— Müdür bey beni çağırtmış! diye inledim.

— Canım müdür bey çağırtmış ise, fena bir şey için çağırtmamıştır. Fena bir şey olsa, seni çağırtmaz, başkâtibi çağırtır!

— Ya beni kovarsa?.

— Hadi canım, kovmak da ne demek? kalk, kalk.

İçlerinden biri hademe kadına seslendi :

— Sıdıka hanım, bir bardak su versene...

Bir bardak sudan bir kaç yudum almak bana kuvvet verdi. Kravatımı düzelttim, önümü iliklerdim, koridoru sallana sallana geçtikten sonra müdürün oda kapısını korka korka, çekine çekine, yüreğim ata ata vurdum. İçerden kalın, çatlak bir:

— Geeeel!..

Sesi duyuldu. Topuzu çevirerek odadan içeriye girdim, kanadı yeniden kapadım ve oracıkta durdum.

Koca kafalı, Tatar suratlı, geniş omuzlu müdür, bir müdürden ziyade, mekteplerde sıra dayağı çeken iri mubassırlara benziyordu.

Başını kaldırmadan:

— Ne var? dedi.

— Efendim... Ben... Bendenizi emir buyurmuşsunuz!.

— Sen kimsin be adam?

— Efendim, ben... bendeniz... bendeniz...

Kalemini bıraktı, sırtını koltuğa dayadı:

— Çok lâf istemez, kimsin söyle?

— Efendim, hâkipayiniz...

— Be herif, sadece adını söyle!

— A... A.... Ali Akyürek....

Müdür birdenbire, ama birdenbire değişiverdi. O şap gibi ekşi suratı bir anda şekeri fazla verilmiş bir şerbete döndü:

— Vay sen misin Ali bey, Ali bey sen misin?

Diye bağırarak yerinden fırladı.

Aman Allahım, müdür bey galiba fena olmuştu, Üzerine, daha doğrusu aklına fenalık gelmişti. Hemen beni kolumdan tuttu, masasının karşısındaki, o heybetli, büyük, geniş koltuklardan birine oturttu:

— Ali bey, cancağızım, birader, neden adını söylemezsin be şekerim!..

"Cancağızım, birader, şekerim!...„

Aman Allahım, müdür aklını oynatmıştı. Benim gibi bir adama, yüzünü görmediği, adını bilmediği bir memuruna bu lâflar!

— Fakat müdür beyefendi...

Diye kekeleyerek koltuğun bir tarafına sinmeğe çalıştım.

— Canım, dedi. Ürkme... Sana büyük bir müjdem var...

Korktuğumu görünce şiş gözlerinden birini kırptı:

— Ha bak, doğru... Şaşırdın sen... Dur, dur!..

Gitti, masasına oturdu, çekmecesini çekti, şişkin bir zarf çıkardı, önüne koydu. Sonra kollarını kavuşturarak sırtını arkaya verdi.

Gülüyor, gözleri ışıl ışıl yanıyordu:

— Amma... Bu müjde öyle üç beş kuruşluk müjde değil.. Koca bir müjde...

Benim hâlâ korkmakta olduğumu görünce doğruldu, bana doğru uzandı:

— Birader, hazır mısın?

— Ne.. Neye hazır mıyım?

— Yani.. sıkı dur... Hani biliyor musun, vaktile birine piyangodan büyük ikramiye çıkmış da, herif paraları almağa giderken: "Francala mı, ekmek mi?. Francala mı ekmek mi?„ diye sapıtmış...

Hâlâ bir şey anlayamıyordum, fakat eski korkum kalmamıştı. Biraz doğrulur gibi oldum ve kısık bir sesle:

— Af buyurun, ben„ bir şey anlamıyorum! dedim.

— Elbette birader, ben de olsam şaşkın sepete dönerdim. Az şey mi birader?

— Bilmem...

— Sıkı dur, söyleyeceğim Ali bey...

Ayağa kalktı. Belli idi ki heyecan içinde idi. Heyecan ve asabiyet... Pencereye kadar gitti, dışarıya baktı, sonra birdenbire döndü:

— Sana birdenbire 300 bin liralık bir servet geliverse ne yaparsın!.

Hem 300, hem bin, hem de lira... Gayri ihtiyarî güldüm:

— Aman beyefendi.

— Ne?.

— Yani... Evvelâ bunların hepsi bir araya gelmeli..

— Gelse...

— Gelse, ondan sonra benim rüyama girse...

— Ne rüyası?

— Tabiî efendim, böyle şeyleri insan rüyasında görür.

Güldüm, yine güldüm ve âdeta gıdıklanmış gibi güldüm. Bu, benim demindenberi esrarla karışık hallerle cıvataları gevşeyen sinirlerimin sesi idi.

— Canım faraza geliverse...

Ayağa kalktım, boynumu büküp ellerimi bağladım:

— Beyefendiciğim, ayağınızın türabı olayım, içime baygınlık gelmeğe başladı.

Hemen geldi, darıltmak istemediği bir velinimete yapılan muamele ile omuzlarımdan okşaya okşaya beni oturttu:

— Birader, dedi. Maksadım seni üzmek değil, vallahi billâhi değil, sadece... Hani, vereceğim müjde ile keyfin bozulup da kafana... hani ağrı misilli bir şey gelmesin diye...

— !...

— Yalnız, söylemeden evvel senden bir şey istirham etsem...

— Aman efendim.

— Yok yok otur, estağfurullah, ne demek... Eh, bana şöyle 1000 lira kadar bir borç... Hani billâhare ödemek üzere... Malûm ya, hepimiz borç içindeyiz...

Aman Allahım, halbuki arkadaşların alacaklıları daireye sızıltı verdikleri zaman müdür bangır bangır şöyle bağırırdı:

"— Borç ne demek? Borcu çingeneler yapar! Parasını idare edemeyen memur, iş görecek memur değildir, defolup gitsin, daha iyi!...„

— Baş üstüne... Fakat...

— Hani 1000 lira... Bu senin için on para bile değildir.

— Fakat... Beyefendi... Bendeniz... 1000 lira...

— Arkası var —

Aynanın
BÜYÜK ZEVKİ

Bir bayan aynasının karşısında tenının mat kaldığını, simasından göz kamaştıran bir gençlik taşdığını, hulâsa hiçbir kusuru bulunmadığını görürse, ondan büyük zevk ne olabilir?

Bu zevki kendisine temin eden "callıgenique" evsafa mâlik Louis Philippe ANGELUS pudrasıdır. Çünkü inceliği harikulâdedir; cild üstüne iltisakı mükemmeldir. düzgünlüğü fevkalâde olduğundan, yüz üstünde hiçbir iz bırakmaz; çok yüksek olan nufuz kabiliyeti, cildin teneffüsüne asla mâni olmaz

Louis Philippe

Yüksek Evsafta Güzellik Mustahzaratı

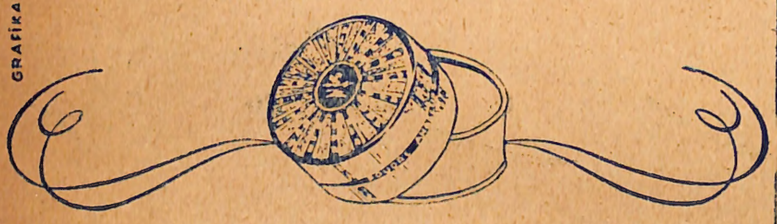

GRAFİKA

TÜRK ÇOCUĞUNUN ALTIN KİTABI

Mustafa

ATATÜRKÜN ROMANI

Yazan: Rakım Çalapala

50 RESİM • NEFİS BASKI
Yeni Çıktı
HER KİTAPÇIDA 1 LİRA

YEDİGÜN NEŞRİYATI

NİÇİN
Yeni Tokalon
Pudrasını
KULLANIYORUM

Prenses
ALLA TROUBETSKOY
Esbabını anlatıyor:

- Onun bir çok cazip ve yeni renkleri vardır.
- O, bütün kullandığım pudralardan daha ince ve daha hafiftir
- Ondaki hakiki çiçeklerin nefis kokuşuna perestiş ediyorum
- O, bütün gün sabit kalır. Çünkü terkibinde başka hiç bir pudrada bulunmayan Krema köpüğü vardır
- Yağmurlu, rüzgârlı havaya rağmen Yeni Tokalon Pudrası tenimi daima terü taze muhafaza eder.
- Eminim ki her ne bahasına olursa olsun bundan daha iyi bir pudra bulmak imkânı yoktur.

PARASIZ GÜZZELLİK KUTUSU Derununda (beyaz ve pembe) renklerdeki Tokalon kremleri ile muhtelif renklerde Tokalon pudrasının nümunelerini havidir. Ambalâj ve sevk masrafı olarak 20 kuruşluk bir pulu aşağıdaki adrese gönderiniz. Tokalon servisi 23 T. Posta Kutusu 622, İstanbul.

TURAL
KOMPRİMELERİ
Öksürüğe ve Bronşite karş

Büyük
KATERİNA

Meşhur Rus imparatoriçesinin fırtınalı ve aşk maceralarile dolu hayatını Hüseyin Cahit Yalçının kaleminden okuyunuz.

Fiyatı 125 kuruştur. Bütün kitapçılarda ve Yedigün bayilerinde bulunur.

(Türk Meşhurları) Ansiklopedisinin cilt kapakları piyasaya çıktı. Türk istilinde nefis bir şekilde süslenmiş olan bu cilt kapaklarını bütün bayilerimizden veyahut Yedigün idarehanesinden tedarik edebilirsiniz.

Fiatı 2 liradır.

Napoleon un Düşünceleri

Hitler ve Mussolinin ortadan kalkmalarile birinci plâna çıkan bu meşhur diktatörün vecizelerini ve güzel sözlerini ve meşhur vasiyetnamesini üstat Reşat Nurinin kaleminden okuyacaksınız. Bu günün politikasını anlamak istiyenler dünün en meşhur diktatörü olan Napolyonun düşüncelerini okumalıdır

75 kuruş.

Dr. Hafız Cemal

LOKMAN HEKİM

Divanyolu - No. 104.

KARİKATÜR

İDAREHANESİ

İstanbul, Ankara caddesi Acımusluk sokağı No. 7. Telgraf: İstanbul KARİKATÜR. Telefon: 23031.

ABONE ŞARTLARI

Türkiyenin her tarafı için seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Ecnebi memleketler için seneliği 1200, altı aylığı 600 kuruştur.

İdarehaneye gönderilen yazı ve resimler, basılsın basılmasın geri verilmez.

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü:
SEDAT S.

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası

Karikatür

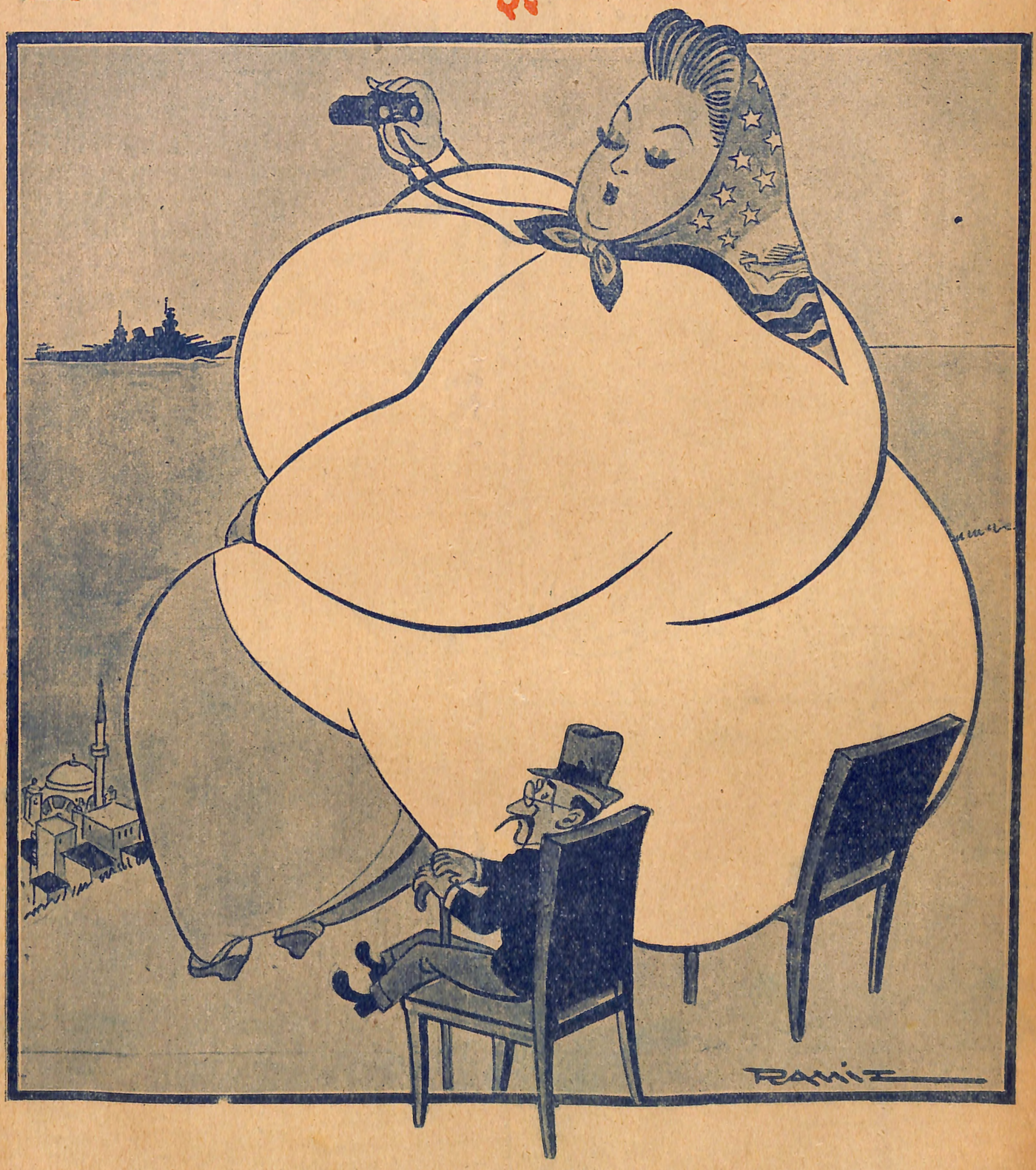

TOMBUL TEYZE MİSSOURİ'NİN GİDİŞİNİ SEYREDİYOR...

Tombul Teyze — Kocacığım, rakibim gitti, artık yine itibarım artar!..

Alaçam: Nejat Barış :

Tombul Teyzeciğim, yirmi yaşındayım. Boyuma göre kilomun az olduğundan size çok rica ederim, şişmanlığınızdan memnun değilseniz ne olur on kilosunu bana gönderin...

C — Emredersiniz fakat İstanbuldan Alaçama et nakleden mu keser, münasip yerinize eklerim.

Salihli: Hayri Tuna:

S — Sayın teyzem, aşçıyım. Yaptığım kadınbudu köftelerden ve kadıngöbeği tatlılarından size gönderirsem siz de bana gönderir misiniz?

Karşıyaka: Özkul Akkan:

S — Sevgili Tombul Teyzeciğim, belki kocanız yatağınızı işgal edip size rahat bir yer bırakmıyordur. Size rahat bir şilte temini için kaç vilâyetin veyahut Egenin bu seneki pamuk mahsulü kâfi gelir mi?

C — Teşekkür ederim beni